

ת"פ 15722/02/09 - מדינת ישראל נגד יעקב אהרון אברג'יל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 15722-02-09 מדינת ישראל נ' אברג'יל(עציר)
בפני סגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעקב אהרון אברג'יל

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה מר כריסטיאן דיק, מתמחה

ב"כ הנאשם עו"ד ברזילי

הנאשם הובא על ידי שב"ס

הכרעת דין

רקע כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המונה שלושה פרטי אישום. פרט האישום הראשון מייחס לנאשם עבירה של מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348 (ג1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין ועבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין. פרט האישום השני מייחס לנאשם עבירה נוספת של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין ופרט האישום השלישי מייחס לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

המתלוננת, א.ס., ילידת 1992, קטינה בתקופה הרלוונטית המצויינת בכתב האישום, הייתה חברתו של בתו של הנאשם.

על פי עובדות פרט האישום הראשון בכתב האישום, בסמוך לחג הסוכות בשנת 2007, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התקשר הנאשם למתלוננת וביקש כי תיפגש עימו, משום שהוא מבקש לשאול אותה מספר שאלות אודות בתו.

הנאשם הגיע ברכבו לקרבת בית סבה של המתלוננת ביהוד וזו נכנסה לרכב. הנאשם שאל אותה האם ידוע לה כי בתו מעשנת עם חבר שלה וכי אוננה לו. זו השיבה לו כי אינה יודעת על כך דבר.

אז, שאל הנאשם את המתלוננת האם יש לה חבר ומה גבולותיה עמו. זו השיבה כי אין לה חבר וכי טיב היחסים נקבע בהתאם למשך ההכרות עם החבר.

בשלב זה, חיבק הנאשם את המתלוננת ונישק אותה בפיה ובצווארה וכן, הכניס את ידו מתחת לחולצתה ונגע בחזה.

חרף התנגדותה, המשיך הנאשם במעשיו, נטל את ידה, הניחה בכח על איבר מינו מעל לתחתוניו והחל מאונן. המתלוננת צעקה וניסתה, ככל יכולתה, להיחלץ מן הנאשם. בהמשך, הצליחה לחלץ את ידה מאזור חלציו של הנאשם.

הנאשם הכניס את ידו לתוך מכנסיה, מתחת לתחתוניה, שפשף את איבר מינו בידו ונישק אותה בפיה בחוזקה.

המתלוננת ניסתה להיחלץ מידייו של הנאשם ובשלב מסויים, כשהצליחה, בדוחק, לפתוח את דלת הרכב, משך אותה הנאשם לרכב, הכה אותה וחנק אותה. לבסוף, הצליחה המתלוננת להימלט. הנאשם התקשר אליה ואיים עליה כי יפגע בה אם תספר את שהתרחש.

בהתאם לעובדות המצויינות בפרט האישום השני שבכתב האישום, בסמוך לאחר המעשים המתוארים, החל הנאשם להתקשר למתלוננת מידי יום ביומו לוודא כי לא סיפרה על מעשיו ולבקש ממנה כי תכיר לו קטינות נוספות הלומדות עמה בפנימייה.

במהלך התקופה האמורה, במועד שאינו ידוע במדוייק למאשימה, התקשר הנאשם למתלוננת ואמר לה "אם תספרי למישהו, חבל לך על הזמן, אני מקווה שאת לא אחת שתספרי". בהמשך, ביקש הנאשם לדעת מה עשתה באותו יום. הקטינה השיבה לו כי בילתה עם ידידיה והוא, בתגובה, החל לקללה "יא זונה שרמוטה" ואמר לה כי אינו מסכים שתבלה עם ידידים. הנאשם המשיך לקלל את הקטינה והזכיר לה כי ביקש ממנה כי תכיר לו קטינות הלומדות עמה. הקטינה השיבה לו כי תכיר לו.

בהתאם לנטען בעובדות פרט האישום השלישי, בהמשך למתואר באישומים הראשון והשני, במועד שאינו ידוע במדוייק למאשימה, התקשרה הקטינה לנאשם וסיפרה לו כי אחיה "גילה את הכל". הנאשם קילל את הקטינה ואיים עליה כי ירצח אותה ויפגע בכל משפחתה אם יכלא או באם לא תכחיש הקטינה את כל המעשים אשר ביצע בה. עוד המשיך הנאשם ואמר לקטינה כי ירצח אותה וישים אותה בשקית ניילון ליד ביתה, באם תסגירו למשטרה.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום.

עיקר ראיות המאשימה מבוסס על עדותה של המתלוננת.

המתלוננת סיפרה, בעדותה, כי הייתה חברה טובה של בתו של הנאשם, ד. (להלן: "ד."). וכך הכירה את הנאשם. כן, סיפרה כי למשפחתה הכרות מוקדמת עמו. משפחתה מתגוררת בשכונת לבית מגוריה של אם הנאשם וזו האחרונה הכירה בין נכדתה לבין המתלוננת.

המתלוננת סיפרה כי במספר הזדמנויות בהם נפגשה עם בתו של הנאשם, נכח גם הנאשם. המתלוננת העידה כי בחג סוכות, ביקרו הנאשם וד. בסוכת משפחתה והסבו עמם לשולחן. בשלב מסויים, הציע הנאשם כי המתלוננת תצטרף לד. לרכיבה על סוסים ונסיעה על טרקטורונים בחווה של אלון חסון, שכן הם בדרכם לחווה. תיארה גם כי בשיחתם זו, שאל אותה הנאשם איך בפנימייה בה היא לומדת והוסיף ושאל אותה אם היא אינה רוצה להכיר לו בנות מהפנימייה (עמ' 34 לפרוטוקול, ש' 6-7; עמ' 35 לפרוטוקול, ש' 20-32).

עוד סיפרה כי בהזדמנות אחרת, התלווה הנאשם למתלוננת, לד. ולחברה נוספת לאכילת שווארמה וכי בדרכם לשם או בדרכם חזרה, ביקרו בביתו. המתלוננת סיפרה כי במהלך נסיעתם ברכב, עת ישבו שלוש הבנות במושב האחורי, אסף הנאשם את חברו אשר את שמו היא אינה יודעת (להלן: "החבר") ובסמוך לאחר כניסתו לרכב, אמר החבר לנאשם "נו הבאת בנות היום למסיבה" והנאשם השיב לו כי ד. היא בתו. כאשר ניסה החבר "להתחיל" עם המתלוננת, אמר לו הנאשם "מה אתה דפוק, היא קטינה. אם היא לא הייתה קטינה, הייתי עושה אותה". (עמ' 34 לפרוטוקול, ש' 27 - עמ' 35 לפרוטוקול, ש' 5).

המתלוננת עמדה על דעתה כי נסיעה כזו אכן התקיימה. זאת גם כשעומתה, בחקירתה הנגדית, עם העובדה כי ד. מסרה בחקירתה במשטרה כי נסיעה זו כלל לא התקיימה (עמ' 54 לפרוטוקול, ש' 29 - עמ' 55 לפרוטוקול, ש' 1).

מספר ימים טרם האירוע המתואר באישום הראשון, שוחחה המתלוננת עם ד., בתו של הנאשם באמצעות הטלפון הנייד שקנה לה סבה וזו ביקשה ממנה כי תודיע לנאשם כי יצור עמה קשר. המתלוננת התקשרה אל הנאשם ומסרה לו זאת והם ניתקו את השיחה. מספר דקות לאחר מכן, התקשר הנאשם אל המתלוננת וביקש כי תיפגש עמו בדחיפות בתואנה כי מעוניין לשוחח עמה על בתו. באותה עת, סעדה המתלוננת את סבה החולה וקבעה עם הנאשם כי יגיע לבית סבה ביהוד. בהגיע הנאשם, התקשר למתלוננת ואמר לה לרדת מתחת לבניין המגורים בו התגורר סבה. הנאשם שאל לשלומה של המתלוננת, נישק וחיבק אותה. המתלוננת הבחינה כי חיבוקו של הנאשם היה "מוזר", לדבריה, שכן הוא היה ממושך. או אז, הסיטה את ידו מעליה, אמרה לו כי היא חייבת לעלות בחזרה לדירת סבה שמא יתעורר ועזבה את המקום. לאחר מכן, התקשר הנאשם אל המתלוננת ואמר לה "את לא מתביישת להביא אותי לשתי דקות ולשלוח אותי הביתה" (עמ' 37 לפרוטוקול, ש' 2).

עדות המתלוננת ביחס לאישום הראשון

המתלוננת סיפרה כי מספר ימים לאחר האירוע המתואר לעיל, התקשר אליה הנאשם וביקש להפגש עמה על מנת לשוחח על בתו ועל "הידרדרותה". גם אז, שהתה המתלוננת בבית סבה ביהוד ולשם הגיע הנאשם. בתחילה, עמדו בלובי בניין המגורים, אך הנאשם התעקש כי ישוחחו ברכבו והשניים נכנסו לרכבו החונה בסמוך. המתלוננת תיארה כי ישבה ברכב כשחצי גופה בחוץ ודלת הרכב פתוחה. אולם, כששמה לבה לכך שעברו ברחוב שכנים ומכרים של אמה ואחיה, חששה שיראו אותה עם הנאשם וסגרה את דלת הרכב הפתוחה.

הנאשם החל לשוחח עם המתלוננת ובין היתר שאל אותה שאלות בעלות גוון מיני, הן לגבי בתו והן לגבי המתלוננת "שהגיע השלב שהוא ניסה לדבר איתי על ד. מה היא עושה ושהיא עושה ביד ושוכבת על יבש ומה הגבולות שלי עם גברים ואם ניסיתי לעשות את זה מאחורה שזה מאוד כיף" (עמ' 38 לפרוטוקול, ש' 19-21). לאחר מכן, לפתע, חיבק אותה הנאשם ונישק אותה כך שהכניס לשונו לתוך פיה. המתלוננת ניסתה להשתחרר מאחיזתו ובתגובה, הנאשם הכה אותה. המתלוננת תיארה כי נטל את ידה בכח, הכניס אותה לתחתוניו והחל לחככה באזור חלציו ולאונן, וכפי מילותיה של המתלוננת "הוא התחיל לשפשף". המתלוננת ציינה כי הבינה, באותה עת, כי רוכסן וכפתור מכנסיו של הנאשם היו פתוחים כבר. המתלוננת ניסתה לשחרר ידה ולבסוף הצליחה. אז, הכניס הנאשם ידו אל תחתוניה של המתלוננת ואז לתוך איבר מינה. עוד נגע הנאשם בחזה של המתלוננת וניסה להוריד את חולצתה. כל אותה העת, צעקה המתלוננת, ביקשה שיפסיק וניסתה להיחלץ מן הנאשם ולצאת מן הרכב. המתלוננת הצליחה לפתוח את דלת הרכב, אך נפלה. הנאשם סגר את דלת הרכב, משך בשערותיה והכה אותה. המתלוננת השיבה לנאשם בבעיטה והצליחה להימלט.

לאחר האירוע, חשה המתלוננת תחושת צריבה באזור איבר מינה והופיעו סימנים כחולים באזור מפשעתה.

בחקירה הנגדית, נשאלה המתלוננת מדוע בבדיקתה על ידי ד"ר נחמן (נ/1), למרות טענתה כי נוצרו באזור מפשעתה סימנים כחולים, לא נצפו סימני חבלה טריים או ישנים. כן, נשאלה האם סיפרה על סימנים אלו לרופא. המתלוננת השיבה כי אינה זוכרת, בעת הבדיקה הרפואית נכחו אנשים רבים והיא הייתה לחוצה. ייתכן ואמה, שנכחה עמה בבדיקה, אמרה זאת (עמ' 53 לפרוטוקול, ש' 22-32). עוד הוסיפה כי אמה הבחינה בסימנים הכחולים שהיו על גופה ושאלה אותה איך נוצרו לפרשם (עמ' 74 לפרוטוקול, ש' 26).

המתלוננת סיפרה כי אמה הזהירה אותה מספר פעמים לא לשהות ביחידות במחיצתו של הנאשם, שכן הוא היה מעורב בפלילים לדברי אמה. אולם, המתלוננת סיפרה כי היא הנאשם נתן לה תחושת בטחון ואף אמרה כי "אהבתי אותו, הוא שידר לי כמו דמות אבהית, הוא כאילו הראה שהוא דואג לי ואוהב אותי" (עמ' 33 לפרוטוקול, ש' 24).

עם כניסתה לבית סבה, סיפרה המתלוננת כי נכנסה למקלחת ומספר דקות לאחר מכן, התקשר אליה הנאשם ואיים עליה לבל תספר לאיש על המעשים. "הוא התקשר ואיים שאני לא אספר לאף אחד ובטח שאני לא אספר לאמא שלי ושאם אני אספר אז הוא אברג'ל, הוא עבריון, שאני אזהר יש לו אנשים בכל מקום, הוא לא יודע עם מי התעסקתי, אם אני אפתח את הפה הוא יהרוג אותי ואת אחי, לא משנה בכל דרך ובכל צורה הוא יפגע בי אם אני אספר" (עמ' 41 לפרוטוקול, ש' 6-9) וכן, ביקש ממנה כי תכיר לו בנות נוספות.

המתלוננת התקשרה אל אמה, אשר העידה כעדת תביעה, וסיפרה לה על תחושת הצריבה שהיא חשה באיבר מינה. אמה סיפרה כי אכן התקשרה אליה המתלוננת וסיפרה לה זאת בקול חנוק ובוכה והיא אמרה לה שיכול

להיות שהיא צריכה לקבל את המחזור החודשי, שתכנס למקלחת לשטוף את האזור ומחר היא תביא עמה משחה. האם תיארה כי למחרת היום התקשרה למתלוננת ושאלה אותה איך היא מרגישה וזו אמרה "כואב לי למטה" ובכתה בשיחתה עמה (עמ' 104 לפרוטוקול, ש' 28 - עמ' 105 לפרוטוקול, ש' 1).

לשאלת ב"כ הנאשם, שתמה איך אף אחד לא היה עד לאירוע, השיבה המתלוננת כי לא היו עדי ראייה לכך וכי מספר אנשים שעברו בסמוך לרכב, עשו כן טרם החל הנאשם במעשיו. המתלוננת מתארת את הרכב של הנאשם כרכב עם תא מטען ארוך וציינה כי הוא היה מחליף כלי רכב. אינה יודעת לתאר אחרת את הרכב, משום שאינה מכירה סוגי כלי רכב.

עדות המתלוננת ביחס לאישום השני

המתלוננת סיפרה בעדותה כי הנאשם המשיך והתקשר אליה פעמים רבות לאחר האירוע המתואר באישום הראשון ורצה לוודא כי היא לא סיפרה על מעשיו לאיש, תוך שהוא נוקט בלשון איומים וגידוף. "תמיד היה מזכיר לי שהוא אברג'יל ושאני אזהר ממנו, שאני לא אספר ושהוא יחתוך אותי וישים אותי ליד הדלת, מתה בשקית" (עמ' 42 לפרוטוקול, ש' 31-32).

בשיחותיו של הנאשם עם המתלוננת, היה שואל אותה לפרש מעשיה היום ואם הייתה משיבה לו, כפי שתיארה שהשיבה לו במספר הזדמנויות, כי בילתה עם ידידים, היה צועק שאינו מסכים שתעשה כן ושיהיו לה ידיים ומגדפה. כן, היה שב וחוזר על שאלתו מתי תכיר לו המתלוננת בנות מהפנימייה "להכיר לו בנות מהפנימייה, עוד בנות, שאני משומשת, שאני אכיר לו כוסיות אחרות" (עמ' 41 לפרוטוקול, ש' 15).

עוד היה הנאשם שולח למתלוננת מסרונים לטלפון הנייד שלה או של סבה וכן, היה מורה לה למחקם לאחר מכן.

עדות המתלוננת ביחס לאישום השלישי

המתלוננת סיפרה בעדותה כי במועד מסויים בתקופה בה למדה בפנימייה, הגיעה עם חברה לקוסמטיקאית המתמחה בבניית ציפורניים (להלן: "הקוסמטיקאית"). בעת שהותן אצלה, אחיה אשר שהה אותה עת עם סבה, התקשר אליה לאחר שראה מסרון ששלחה לנאשם ממכשיר הטלפון הנייד של סבה. המתלוננת סיפרה כי רשמה "אתה גדול ממני, אני חברה של הבת שלך" (עמ' 43 לפרוטוקול, ש' 32 - עמ' 44 לפרוטוקול, ש' 1) ואמר לה שהוא רוצה לשוחח עמה ולברר מה קורה בינה לבין הנאשם.

המתלוננת סיפרה כי לאחר שיחה זו, התקשרה אל הנאשם ממכשיר הטלפון של הקוסמטיקאית וסיפרה לו כי אחיה יודע הכל. הנאשם החל לגדף את המתלוננת ואיים עליה לבל תספר את שאירע. כן, אמר לה שתסביר לאחיה ששלחה את המסרון לנאשם, משום שהוא עורך לבתו מסיבה במועדון ורצתה שהנאשם יקח אותה לשם.

המתלוננת פרצה בבכי והייתה נסערת. שוטר קהילתי הגיע למקום והסיע אותה ואת חברתה לפנימייה. שם,

סיפורה המתלוננת על האירוע המתואר באישום הראשון לרכז הפנימייה ולאחר מכן, הוגשה תלונה במשטרה.

לשאלת ב"כ הנאשם מדוע לא סיפרה כל זאת לרכז הפנימייה, שכן לא כל הפרטים מופיעים ברישומיו, השיבה כי התביישה וחשה מבוכה לספר על כך בפרטי פרטים לגבר ובפרט, כאשר מדובר ב"מישהו שגידל אותי בפנימייה" (עמ' 62 לפרוטוקול, ש' 23- עמ' 63 לפרוטוקול, ש' 2).

עוד נשאלה המתלוננת מדוע לא סיפרה פרטים מסויימים למכר המשפחה, אלברט (להלן: "אלברט"). המתלוננת השיבה כי היא לא זוכרת מה סיפרה לו, ייתכן ששמע פרטים מסויימים מאמה.

עדים נוספים מטעם המאשימה

אלברט העיד בבית המשפט כעד תביעה וסיפר שהמתלוננת סיפרה לאמה ולו את שארע עם הנאשם. העד הדגיש כי המתלוננת הייתה נתונה בסערת רגשות, נסערת, לחוצה ובוכיה. עמד על דעתו כי המתלוננת איננה שקרנית כרונית, כפי שטען ב"כ הנאשם אלא שיקרה לעיתים, אם שיקרה, שקרים קטנים כמו כל בני גילה.

אמה של המתלוננת, א., העידה גם היא, כאמור, בבית המשפט כעדת תביעה. האם סיפרה כי התקשרו אליה מן הפנימייה וביקשו ממנה להגיע. שאלו אותה אם מכירה את אביה של ד., חברתה של המתלוננת וסיפרו לה כי המתלוננת סיפרה כי הנאשם ביצע בה מעשים מגונים. המתלוננת נחקרה ומאז, החלה גם לספר לה את שאירע ואת המעשים אשר ביצע בה הנאשם. עוד תיארה כי המתלוננת סיפרה כי הנאשם איים עליה בכך שאמר לה שאם היא תספר הוא יחתוך את משפחתה וישים בשקיות ניילון ליד הדלת. כן, איים עליה בכך שאמר לה שהוא ממשפחת אברג'יל ושלא יתעסקו איתו.

היא סיפרה כי לבקשת המתלוננת, הגיעה עמה לבדיקה רפואית. המתלוננת הייתה מבולבלת ולא ידעה אם במהלך האירוע המתואר באישום הראשון לכתב האישום, התרחשה חדירה לאיבר מינה או לאו. בבדיקה עלה כי קרום הבתולין שלה שלם.

כן, עמדה על כך שלא היא ולא בתה גמרו אומר להעליל על הנאשם ולהכניסו לכלא כדברי ב"כ הנאשם.

עוד ציינה את מצבה הנפשי של בתה, המתלוננת שחששה מאוד בכל פעם שראתה את הנאשם, נתגלו בעיות משמעת והתנהגות, החלה להרטיב בלילות, ניסתה לשים קץ לחייה ונטלה טיפול תרופתי. האם שללה מכל וכל כי קיבלה הדרכה כלשהי לומר שהמתלוננת במצב נפשי קשה, נטלה טיפול תרופתי וניסתה לשים קץ לחייה (עמ' 123 לפרוטוקול, ש' 21).

עוד העיד מטעם התביעה ד"ר בני גר'י. ד"ר גר'י הינו הרופא החתום על חוות הדעת הרפואית על שם המתלוננת, לאחר הגעתה לבית החולים וולפסון עקב ניסיון לשים קץ לחייה באמצעות בליעת כדורים (5/ת). העד ציין כי אינו זוכר מי ערך את חוות הדעת הרפואית ופעמים רבות, החותם עליה אינו זה אשר ערך אותה בתחילה ולשאלת ב"כ הנאשם, האם זוכר את התיק הרפואי של המתלוננת, השיב בשלילה (עמ' 134, ש' 134).

1-22). העד נשאל לגבי תוכן חוות הדעת הרפואית בה מצויין כי יש לשקול הפסקת נטילת תרופת ה"ריטלין" עקב אפשרות להעצמת חרדות והסביר כי רשם זאת, בהתאם לחוות דעתו של הפסיכיאטר שפגש במתלוננת. הוא עצמו אינו פסיכיאטר ואינו מומחה בנושא, אינו יודע אם ל"ריטלין" יש השפעות חמורות הנוגעות לחרדות ומציין כי ילדים רבים נוטלים "ריטלין". לשאלות ב"כ הנאשם אם היה ידוע לו כי למתלוננת היו בעיות בעבר של הרטבה בלילות ואנורקסיה, היה הדבר משפיע על המלצותיו, השיב כי אינו סבור כך, אך את השאלות הללו יש להפנות לפסיכיאטר.

עד תביעה נוסף הוא ד"ר תמיר רוטמן, פסיכולוג. עד זה עבד בעבר בשירות הפסיכולוגי של גן יבנה ועל רקע עבודתו זו, הכיר את המתלוננת. כיום, הוא פסיכולוג בפנימייה בכפר סבא, מרצה ומנהל מסלול להנחיית קבוצות.

העד סיפר כי על רקע עבודתו בעבר בשירות הפסיכולוגי של גן יבנה, נתן שירותי ייעוץ לתלמידי הפנימייה בה למדה המתלוננת ובכללם, למתלוננת. ד"ר רוטמן תיאר את קשייה ההתנהגותיים והרגשיים של המתלוננת על רקע התקיפה המינית שחוותה. המתלוננת סבלה מהתפרצויות זעם, נדודי שינה ופחדים. בסיום הטיפול, לאחר כעשרים מפגשים, מצבה השתפר. המתלוננת עזבה את הפנימייה והפסיקה להגיע למפגשים עמו, אך עדכנה אותו מדי פעם בשלומה.

ד"ר רוטמן אישר כי כתב וחתם על מכתב המהווה דו"ח מצב פסיכולוגי. זאת לאור הכרותו עם המתלוננת ולאחר פגישה מחודשת עמה ועם אמה (ת/6). ד"ר רוטמן התרשם כי המתלוננת פגשה בנאשם והדבר הוביל להתפרצות פחדיה ורגשותיה בשנית, לאחר שבעבר חל שיפור במצבה הנפשי (עמ' 139, ש' 4-10). המתלוננת הביעה חרדה, חשש ובכחה.

במכתבו ציין ד"ר רוטמן כי על פי הערכתו, מצבה של המתלוננת הידרדר באופן משמעותי ונראה כי הנסיגה במצבה מאפיינת חרדה פוסט טראומטית. המתלוננת זקוקה, להערכתו, לטיפול ולמעקב ממושכים.

לשאלות ב"כ הנאשם האם המתלוננת סיפרה לו על כך שסבלה מהפרעות אכילה; על התמודדותו של סבה, אשר לו הייתה קרובה, עם מחלת הסרטן ופטירתו; על ניסיונה לשים קץ לחייה; על שחרורה מן הצבא לאחר הטירונות עקב ביקורה אצל הקב"ן וכדומה, השיב העד כי אינו זוכר ולא ציין כל אלו, אם נאמרו לו על ידי המתלוננת, במכתבו, משום שלא מדובר בסיכום טיפול אלא בדיווח המתאר את מצבה של המתלוננת בנקודת זמן ספציפית.

העד הדגיש, במענה לשאלותיו של ב"כ הנאשם, כי התנהגותה של המתלוננת והסימפטומים שחוותה, דוגמת התפרצויות זעם, הן קלאסיות למקרי תקיפה. לעניות דעתו המקצועית, אין הן יכולות לנבוע מתהליכים ואירועים אחרים שהתרחשו במהלך חייה של המתלוננת (עמ' 144 לפרוטוקול, ש' 26 - עמ' 145, ש' 11).

עד תביעה נוספת שהעידה בבית המשפט היא ד"ר פילו נורית.

ד"ר פילו היא רופאת ילדים במרפאת קופת חולים כללית אשר הפנתה את המתלוננת לעובד סוציאלי ולפסיכיאטר (ת/7).

העדה סיפרה כי שמעה מאמה של המתלוננת על החמרה במצבה הנפשי של המתלוננת, על סירובה לאכול, על התפרצויות זעם והתקפי בכי. העדה שמעה מפי המתלוננת אמירות דוגמת "נמאס לי לחיות" ו"בשביל מה אני צריכה לחיות". כן, המתלוננת השילה ממשקלה מספר קילוגרמים.

לשאלות ב"כ הנאשם, השיבה כי אינה זוכרת לבקשת מי רשמה את המסמך הרפואי. כן, אישרה כי לא הייתה מודעת לפרטים מסויימים ומסקנתה הייתה משתנה, באם הייתה מודעת אליהם, רק בכל הנוגע לדחיפות הפנייתה של המתלוננת לטיפול.

ד"ר סמואל אליהו הוא פסיכיאטר ילדים, מנהל השירות הפסיכיאטרי ילדים ונוער בבית החולים "וולפסון" אשר העיד בבית המשפט וחוות דעתו הוגשה (ת/9).

העד התרשם כי המתלוננת אכן עברה חוויה אשר השפיעה על נפשה.

העד שלל כי כתב את התרשמותו לבקשת גורם כלשהו. לשאלות ב"כ הנאשם אם היו ידועים לו פרטים מסויימים על מהלך חייה של המתלוננת השיב כי אינו זוכר. גם אם הדברים היו נאמרים לו, לא הכל מועלה על הכתב, אל אמה שהוא סבור כי הוא רלוונטי באותה נקודת זמן.

הודעתו של אלעד, אחיה של המתלוננת הוגשה לבית המשפט וסומנה ת/10. כן, העיד בבית המשפט כי שהה עם סבו בביתו ביהוד ומצא מסרון בטלפון הנייד שלו ששלחה המתלוננת. העד לא זכר במדוייק את תוכן המסרון. אולם, לדבריו, נרשמו בו המילים אני גם קטנה וגם ילדה וגם חברה של הבת שלך. שאל את המתלוננת לפרט תוכן המסרון והיא גמגמה וניסתה להתחמק מלהשיב. אז, התקשר לאמו וסיפר לה, ביקש כי תשאל את המתלוננת מה פשר המסרון.

משה דגורקר רכז חינוכי בפנימיית "בית אפל" ונאמן ביטחון העיד בבית המשפט. כן, הוגשה הודעתו (ת/22).

העד סיפר כי המתלוננת איחרה לשוב לפנימייה ועובדי הפנימייה החלו לברר היכן היא. בשלב מסויים, מנהל הפנימייה התקשר אליו ומסר לו כי המתלוננת מובאת לפנימייה על ידי שוטר מקומי וביקש ממנו לבדוק מה קרה. העד סיפר כי המתלוננת הגיעה וישבה במשרדו כשהיא מבולבלת מאוד, מבוהלת ונסערת. סיפרה לו כי אביה של חברתה ביצע בה מעשים ואיים עליה לבל תספר.

חוו"ד ד"ר אפטר הוגשה בהסכמה (ת/38). בחוות דעתה מיום 23.02.10 ציינה כי לדברי המתלוננת ואמה לפני כשנתיים הותקפה המתלוננת מינית על ידי אביה של חברתה ותיארה את מצבה הנפשי של המתלוננת.

עדות הנאשם

הנאשם העיד בבית המשפט על יחסיו עם המתלוננת אשר הייתה חברה של בתו. טען כי היכרותם שטחית,

משכה כחודש בלבד. מעולם לא נפגש עמה ביחידות. פגש בה פעם או פעמיים בנוכחות בתו. הנאשם העיד כי שוחחו בטלפון רק פעם או פעמיים ונשלחו שלושה או ארבעה מסרונים הנוגעים לבתו.

הנאשם הכחיש בכל תוקף את המיוחס לו בכתב האישום. לא הגיע לפגוש במתלוננת ליד בית סבה ביהוד, כלל אינו מכיר את העיר יהוד ואף לא ביקר בה. כשהוטחה בו העובדה כי הטלפון הנייד שלו אוכן ביהוד השיב כי שהה באור יהודה עם שותפו (עמ' 203, ש' 26 - עמ' 204, ש' 1).

לדבריו, המתלוננת סיפרה לו כי ביצעה אקט בעל גוון מיני עם אדם אשר מבצע עבודות שירות בפנימייה בה היא לומדת. הנאשם סיפר זאת לאמה והיא הכתה אותה. בשל כך, לטענתו, החליטה המתלוננת לשקר ולהעליל עליו. הוא מוכן להבדק בכל דרך אפשרית על כך.

כשהטיחה בו ב"כ המאשימה כי העובדה שטוען שמכיר את המתלוננת פרק זמן קצר שמשכו חודש-חודשיים אינה עולה בקנה אחד עם כך, שלדבריו, המתלוננת ראתה בו דמות אב ונוצר ביניהם קשר אבהי, טען הנאשם כי המתלוננת היא זו שהחלה לשוחח עמו בטלפון וחשה שהיא יכולה לספר לו דברים. כן, כשעומת הנאשם עם העובדה כי פלטי התקשורת שוללים כי המתלוננת היא זו שיזמה את השיחות הטלפוניות אל הנאשם, טען הנאשם כי הדבר אינו נכון והוא אינו מאמין בפלטי התקשורת שהוצגו (עמ' 207, ש' 17-25).

הנאשם הכחיש כי כשזומן לחקירה במשטרה, שאל אם מדובר בתלונה של בחורה וטען כי אינו יכול להגיע, שכן הוא שוהה באילת.

הנאשם חזר והעלה את הטענה כי המתלוננת מעלילה כנגדו וכי אין לו כל יד ורע במעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

עד נוסף שהעיד מטעם ההגנה הוא רב פקד אלמוג אסף.

כיום, משמש העד כראש לשכת חקירות יפתח. בשנת 2007 היה קצין משרד חקירות בתחנת מסובים והיה ממונה על ניהול החקירה כנגד הנאשם.

העד נשאל על מחדלי חקירה ובין היתר מדוע לא נחקרה בת זוגו דאז של הנאשם. העד הסביר כי אכן ניסו לבצע פעולות מסויימות, אך הדבר לא צלח בידם. לעניין בת זוגו דאז של הנאשם, ציין כי קיים בתיק החקירה מזכר לפיו זו לא הסכימה להגיע לתחנת המשטרה ומסרה שאינה רוצה עם הנאשם כל קשר.

דין

העדות העיקרית שהובאה על ידי המאשימה הינה, מטבע הדברים, עדותה של המתלוננת אשר העידה שעות ארוכות ונשאלה שאלות רבות, הן על ידי ב"כ המאשימה והן על ידי ב"כ הנאשם. השאלות נסובו לא רק על המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום אלא גם על הרגליה המיניים, מצבה הרפואי והנפשי, קשיים בהם נתקלה במהלך חייה, מערכות היחסים בתוך משפחתה ועם בני משפחתה וכיו"ב.

התרשמתי כי עדותה של המתלוננת מהימנה וכי היא תיארה את האירועים כהווייתם, ללא הפרזה. ניכרו בה

אותות מצוקה והתרגשות כשנאלצה לשחזר את שחוותה וכן, שהוטח בה חזור ושוב כי היא אינה דוברת אמת.

המתלוננת השיבה בכנות לשאלות שנשאלה, גם לאלו שהיו מביכות או בלתי נעימות, בצורה ישירה ושאינה מתחמקת, ללא ניסיון להסתיר פרטים כלשהם אשר יכול ועלולים להציגה ב"אור שלילי". כך, למשל, לא הסתירה המתלוננת את הקשיים הכלכליים שליוו את גדילתה, את העובדה כי אביה היה מכור לסמים וכי עזב את הבית. כן, סיפרה על בעיות ההתנהגות שהיו לה בעת לימודיה ואת השעייתה מן המסגרת החינוכית בה למדה, גם כאשר מדובר היה באירועים קשים ואשר כאמור, הציגו אותה באור בלתי מחמיא לחלוטין.

המתלוננת עמדה על דבריה ועל כך שבאמת יסודם, גם כשהוטח בה כי היא מעלילה על הנאשם, משום שסיפר לאמה פרטים מסויימים אודותיה. עוד סיפרה, בכנות רבה, כי הנאשם השרה עליה תחושת בטחון והיה לה מעין דמות אב.

ערה אני לכך שבדברי המתלוננת היו אי דיוקים מסויימים ותשובותיה לא תמיד תאמו את שמסרה במשטרה. אולם, אין מדובר, לעניות דעתי, בפרטים מהותיים אשר יכול ומשליכים על מהימנותה. עיקר דבריה של המתלוננת היה עקבי וסדור ובחלוף הזמן, ומשמדובר בנערה צעירה, שאף חוותה באותן שנים חוויות לא קלות, כעולה מן המסמכים שהוצגו בעניינה, אין זה אך הגיוני כי המתלוננת לא תזכור לפרטי פרטים את שאירע ואת סדר התרחשות האירועים במדוייק. כהלכת בית המשפט העליון יש לבחון כי גרעין האירוע הובא על ידיה בבהירות, בנחישות וללא סתירות ופירוכות. וכך היה.

כך, מסרה בבית המשפט כי בעת האירוע נשוא האישום הראשון, הכניס הנאשם את ידו לתחתוניה ואז לאיבר מינה ואילו, בחקירתה במשטרה, מסרה רק שהכניס ידו לתחתוניה, נגע ושפשף את איבר מינה. הדבר מתיישב גם עם בקשתה של המתלוננת, לאחר הגשת התלונה במשטרה, להיבדק על ידי רופא, שכן חשה מבולבלת ולא הייתה בטוחה באם הייתה חדירה מסוג כלשהו לאיבר מינה על ידי הנאשם או לאו. אין לצפות כי המתלוננת, אשר ניסתה להיחלץ מן הנאשם והייתה מבולבלת ונסערת, תזכור את שאירע בצורה מושלמת ואין בכך כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת. כך גם העובדה כי לא סיפרה את כל פרטי האירוע לרכז הפנימייה. המתלוננת הודתה כי לא סיפרה לרכז הפנימייה את כל הפרטים הנוגעים לאירוע נשוא האישום הראשון, אך הסבירה כי חשה בושה ומבוכה לספר זאת לגבר ובפרט לרכז הפנימייה אשר אותו הכירה ו"גידל אותה", לדבריה.

בתי המשפט עמדו לא פעם על סוגיה זו. כך נקבע על ידי בית המשפט העליון בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205:

"אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק".

(לעניין זה ראה גם ע"פ 4703-05-08 בן יטח נ' מדינת ישראל; ע"פ 8916/08 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו);

ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 317,302).

עוד טען ב"כ הנאשם כי סתירות אחרות גם הן פוגעות במהימנותה של המתלוננת. כך למשל, העידה המתלוננת בבית המשפט כי היא נהגה לעשן סיגריות בתקופה הרלוונטית בכתב האישום, אך ב"בדיקת החיים" שנערכה לה על ידי ד"ר נחמן בבית החולים, השיבה בשלילה כשנשאלה האם היא מעשנת. לא מצאתי כי יש בתשובה כזו על ידי נערה המשיבה בשלילה לגורם הנתפס על ידיה כאיש מרות וגורם סמכותי, כדי לפגום במהימנותה באשר למכלול גרסתה.

ב"כ הנאשם טען לסתירה נוספת כאשר סיפרה המתלוננת כי על ירכיה וסמוך למפשעתה ניכרו סימנים כחולים לאחר מעשיו של הנאשם והנה כאלה לא אובחנו ב"בדיקת החיים" שנערכה לה. יש להדגיש כי בדיקת החיים נערכה למתלוננת בחודש נובמבר 2007, דהיינו זמן רב לאחר המעשים ולאחר הגשת התלונה, שכזכור גם היא לא הוגשה מיד לאחר ביצוע המעשים ומכאן שברי שלא ניתן היה להבחין בסימנים כחולים ובחבלות על גופה של המתלוננת לאחר פרק זמן זה. הבדיקה, כך יוזכר, נעשתה כיוון שהמתלוננת סיפרה שהיתה כה לחוצה ומבולבלת לאחר המעשים עד כי לא זכרה באם היתה חדירה לגופה אם לאו.

טענה נוספת היא כי המתלוננת השתתה בהגשת תלונתה. אחיה של המתלוננת ראה מסרון אשר שלחה לנאשם מן הטלפון הנייד של סבה והתקשר אליה לשאול לפרשו. אז, סברה המתלוננת כי המעשים שביצע בה הנאשם התגלו וסיפרה את שאירע.

בע"פ 10423/08 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו, 07.04.09) נקבע כך לעניין שיהוי בהגשת תלונה:

"טוען המערער, כי השיהוי בהגשת התלונה למשטרה על-ידי המתלוננת פוגע במהימנות גרסתה של המתלוננת. קשה לקבל טענה זו. ראשית, בנסיבותיו הקונקרטיים של המקרה שלפנינו, עמד השיהוי בהגשת התלונה על שישה חודשים. שיהוי זה - שאינו חריג במידה בה מנסה המערער להציגו - אינו יכול לפגוע, כשהוא לעצמו, במהימנות גרסתה של המתלוננת. כבישת עדויות של קרבנות מעשי מין על אשר אירע להם הינה תופעה נפוצה ומוכרת בחלק גדול מעבירות המין (ע"פ 2677/06 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם) [פורסם בנבו]). לכך יש להוסיף, כי מקום בו ניתן מפי המתלונן הסבר סביר לשתיקתו ולהחלטתו לחשוף את העדות דווקא בעיתוי מסוים, אין בכבישת העדות כדי לפגוע במהימנותה (ע"פ 10049/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 391, 385; ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 260, 249). המתלוננת הסבירה כי חששה מהמערער, כמו גם מתגובותיהם של אחיה ושל בן זוגה כלפיו. הסבר זה ניתן מפיה במשטרה (ת/8, עמ' 13), והיא חזרה עליו גם לאחר מכן, בבית המשפט (עמ' 34, ו-111 לפרוטוקול הדיון). הסבריה אלה נתמכו בעדות בן זוגה (עמ' 193-194 לפרוטוקול הדיון), והתקבלו על דעתו של בית המשפט. הם אכן מתקבלים על הדעת בניסיון האנושי, אף כי על בית המשפט לשקול בכל מקרה את המערך העובדתי הספציפי".

הסברה של המתלוננת לשיהוי בהגשת התלונה, הגיוני ומתקבל על הדעת. היא חששה מאוד מפניו של הנאשם אשר איים עליה לבל תספר את שאירע וחששה זה נתמך גם במצבה הנפשי ובעיקר בביטויו בתגובותיה לאחר שראתה אותו בסמוך לבית מגוריה. לפיכך, לא מצאתי כי יש בכבישת תלונתה של המתלוננת כדי לפגום במהימנותה או במשקל שיש ליתן לדברים שמסרה בחקירתה במשטרה או בעדותה בבית המשפט.

חיזוקים לעדות המתלוננת

עדותה זו של המתלוננת אינה עומדת לבדה.

כתמיכה לה, כאמור, עומד מצבה הנפשי כפי שעולה הן מעדותה והן מעדויות הסובבים אותה - אמה, מכר המשפחה, רכז הפנימייה אשר שמעו וסיפרו על מצבה הנפשי של המתלוננת זמן קצר לאחר האירוע ובעת שסיפרה להם את שאירע. כן, מצבה הנפשי תועד וסופר גם על ידי גורמים מקצועיים וביניהם, ד"ר רוטמן, ד"ר אפטר, ד"ר גרג'י.

המתלוננת נהפכה תוקפנית, החלה להרטיב במיטתה בלילות, סבלה מנדודי שינה, ביעותים וחרדות וכן, בעיות התנהגות ומשמעת.

כן, לאחר חזרתו של הנאשם לאזור מגוריה של המתלוננת, הוחמר מצבה הנפשי. המתלוננת לא תפקדה באופן סדיר, הסתגרה בביתה, השילה ממשקל גופה, אף הופנתה למרכז לבריאות הנפש אברבאנל ולאחר מכן, ניסתה לשים קץ לחייה.

טענת הנאשם כי אין קשר בין התנהגותה של המתלוננת וניסיונה לשים קץ לחייה לבין המעשים אשר ביצע, לכאורה, במתלוננת - דינה להידחות.

הפסיכולוג, ד"ר רוטמן הבהיר בעדותו כי התופעות מהן סבלה המתלוננת הן ספציפיות למקרים דוגמת המעשים אשר ביצע בה הנאשם וכי לא סביר שהן תוצאה של טראומות אחרות שחוותה במהלך חייה.

לא מעט במהלך ההליך ואף בעת הסיכומים נדון מצבה הנפשי של המתלוננת וב"כ הנאשם אף ביקש לקבל לידיו כל מסמך רפואי בעניינה של המתלוננת מכל מקום בו טופלה. ייאמר מיד כי המתלוננת נתנה הסכמתה לכך ואף פרטה היכן טופלה וכיצד. היא לא הסתירה במהלך עדותה את מצבה זה ואת הטיפולים שעברה ונתנה תשובות ענייניות לכל שאלה שהופנתה אליה בנושאים אלה.

נעשה כל מאמץ להשיג את כל המסמכים הרפואיים אליהם הפנתה המתלוננת ואכן כל המסמכים שהועברו אל בית המשפט הועברו גם אל ההגנה. כמפורט לעיל, לא מעט רופאים אף הובאו כעדים בפני בית המשפט.

על כן לא היה כל מקום לטענה כי דברים לא הובאו לידיעת הנאשם או בא כוחו או כי אלה לא הובהרו היטב.

מחקרי התקשורת שבוצעו תומכים גם הם בגרסתה של המתלוננת.

לבית המשפט הוגשו פלטי מחקר תקשורת המפרטים את השיחות היוצאות ומסרוני הטקסט היוצאים מן הטלפון הנייד הרשומים על שמו של הנאשם. הנאשם אישר בחקירתו כי זהו אכן מספר הטלפון הנייד אשר היה שייך לו ושימש אותו בתקופה הרלוונטית לאישומים בהם הוא מואשם. כן, הוגשו פלטי מחקרי תקשורת המפרטים את השיחות היוצאות והמסרוני היוצאים מן הטלפון הנייד הרשום על שמו של סבה של המתלוננת ואשר בו עשתה שימוש המתלוננת בשיחותיה עם הנאשם וכן, במסרוני ששלחה לו וקיבלה ממנו. (ראה ת/13 ורשומה מוסדית שהוגשה - ת/11). בהתאם לפלטי מחקר התקשורת עולה כי הנאשם התקשר 6 פעמים למתלוננת ושלה לה 4 מסרוני טקסט, החל מיום 15.10.07 בשעות הלילה המאוחרות עד ליום 16.10.07. עוד עולה כי הנאשם אכן היה בקשר עם המתלוננת גם לאחר המעשים המתוארים בכתב האישום ובכך, יש כדי לתמוך בגרסתה של המתלוננת.

לא רק זאת, אלא שבהתאם לפלטי האיכון שהוגשו לבית המשפט (סומנו ת/13. רשומה מוסדית מתאימה סומנה ת/12), עולה כי טלפוני הנייד של הנאשם אוכן בעיר יהוד, המקום בו ביצע במתלוננת את המעשים הנטענים, במועדים הרלוונטיים עליהם סיפרה המתלוננת. כך, גם מצביעים פלטי האיכון על הימצאותו של הנאשם בעיר יהוד בעת המפגש שהתרחש בין המתלוננת לנאשם, מספר ימים טרם המעשים המיוחסים לו באישום הראשון לכתב האישום. זאת, בהתאם לגרסתה של המתלוננת.

הנאשם הכחיש כי שהה בעיר יהוד במועדים עליהם סיפרה המתלוננת וטען כי היה בבת ים ובצפון הארץ. מאוחר יותר, שינה גרסתו וטען כי שהה באור יהודה. לטענת ההגנה, עקב תקלות ועומסים, אוכנו שיחותיה והמסרוני ששלח מהאתר ביהוד.

אין בידי לקבל טענה זו.

העד, אבי קמר, אשר הוגשה גם חוות דעת מומחה מטעמו (ת/37), הסביר כי גם אם טענתו של הנאשם בדבר תקלות ועומסים על אתר מסויים באור יהודה נכונה, אין הדבר סביר כי הוא יקבל שירות מאתר בעיר יהוד אלא באתר קרוב יותר. ובכל מקרה, גם אם שיחה נותבה לאתר מרוחק יותר עקב תקלה או עומס, הרי שמדובר במצב זמני ונקודתי.

הטלפון הנייד של הנאשם אוכן באזור העיר יהוד כעשרים פעמים. אין זה סביר כלל ועיקר, וכך גם לפי דברי העד, כי בכל אחת מן הפעמים הללו בו הטלפון הנייד שלו אוכן היו תקלות או עומסים.

על כן, אני קובעת כי הנאשם - אשר העיד בחקירתו כי הטלפון הנייד שלו תמיד היה ברשותו - אכן נכח באזור יהוד במועדים הרלוונטיים המפורטים בפלטי מחקרי התקשורת והאיכון ותואמים את גרסתה של המתלוננת.

לא מצאתי ליתן אמון כלשהו בעדותו של הנאשם.

הנאשם טען בעדותו בבית המשפט כי הקשר בינו לבין המתלוננת היה קצר ושטחי ונסוב סביב בתו.

בחקירותיו במשטרה, הכחיש בתחילה כל קשר עם המתלוננת וטען כי לא שוחח עמה. לאחר מכן, שינה גרסתו וטען כי אכן היה ביניהם קשר טלפוני שכלל מספר מועט של שיחות ומסרוני טקסט, אך כל כולו של קשר זה נעשה ביוזמתה של המתלוננת אשר רצתה לשוחח עמו על בתו.

פלטי השיחות והאיכונים שהוגשו לבית המשפט מעידים כי לא כך הם פני הדברים.

מספר השיחות שהתקיימו בין הנאשם למתלוננת וכך גם המסרונים, אינם ספורים, כפי שבחר הנאשם להציג. מה גם שהדבר אינו תואם את גרסתו של הנאשם כי הכיר את המתלוננת רק פרק זמן בן כחודש ימים. אם אכן הכיר הנאשם את המתלוננת רק כחודש ימים, כפי טענתו, מה לאדם בגילו ולמתלוננת צעירה בשנים, בגילה של בתו, בקיום שיחות לא מועטות ומסרונים? כך גם לעניין טענותיו של הנאשם כי המתלוננת סיפרה לו פרטים בעלי אופי מיני על חייה. תמוהה בעיני גרסתו זו, מה לבחורה צעירה לשוחח על פרטים כאלו עם הנאשם, אביה של חברתה ו"לפלרטט" עמו, כדבריו? ובעיקר, כשהמתלוננת חיפשה בנאשם דמות אב, כך גם על פי דבריה וגם על פי דברי הנאשם. מדוע אז, תספר לו סיפורים כאלו?

עוד טען הנאשם כי אין ברשותו רכב או רישיון נהיגה ולכן, לא יכול להיות בעיר יהוד במועדים עליהם סיפרה המתלוננת. לדבריו, אחיו הוא זה אשר מסיע אותו ממקום למקום.

המאשימה הוכיחה כי בתקופה הרלוונטית, היו רשומים על שם הנאשם מספר כלי רכב (ת/36, ת/41) וגם בהתאם לגרסת המתלוננת, נהג הנאשם להחליף כלי רכב.

הנאשם ציין בחקירותיו במשטרה כי לקח את בתו ואת המתלוננת לחוות סוסים ולאחר מכן, הן ביקרו בביתו. הנאשם לא הזכיר את אחיו או אדם אחר אשר הסיע אותם במועדים אלה.

גם מעיון בפלטי מחקר התקשורת עולה כי הנאשם אוכן במקומות שונים ברחבי הארץ ובמועדים שונים ובין היתר, אוכנו שיחות שביצע בשעות לא שגרתיות. דבר המקשה על מתן אמון בטענה זו.

כשנשאל הנאשם האם חרף פסילת רישיון הנהיגה שלו, נהג ברכב, לא השיב (ת/2). לא רק זאת, אלא שהנאשם ביקש כי דו"ח תנועה יועבר על שמו (ת/42). מדוע, אם כן, יבקש כי דו"ח תנועה יועבר על שמו, אם הוא אינו נוהג כלל?

לטענת הנאשם, מדובר בעלילה אשר רקמה כנגדו המתלוננת. בחקירתו במשטרה הסביר עלילה זו, משום שסיפר לאמה של המתלוננת שבתה מדרדרת ומעשנת. בעדותו בבית המשפט הוסיף על כך וסיפר כי

המתלוננת סיפרה לו על אקט בעל גוון מיני שהתרחש בינה לבין בחור שמבצע עבודות שירות בפנימייה בה היא לומדת. זאת, סיפר לאמה ולכן, המתלוננת מעלילה עליו.

אין בידי לקבל טענה זו.

אין מחלוקת כי אכן התקיימה שיחה בין הנאשם לבין אמה של המתלוננת. האם אף העידה על כך בבית המשפט, אך, לדבריה, תוכנה לא היה כפי שטען הנאשם.

באם המתלוננת אכן העלילה על הנאשם בעקבות השיחה שקיים עם אמה, הרי שהמתלוננת הייתה צריכה להגיש תלוננה לאחר שיחה זו. אולם, לא כך הדבר. תלונת המתלוננת הוגשה קודם לכן והודעתה נגבתה יומיים טרם השיחה האמורה.

משכך, אין בידי לקבל טענת הנאשם לעלילה כנגדו.

בהקשר זה יצויין כי לאורך סיכומיו של ב"כ הנאשם חזרה ועלתה כחוט השני הטענה כי המתלוננת ואמה עוינות את הנאשם וזאת לאור התבטאויות שלהן, העובדה שייחסו לו מעשים קשים שלא נעשו על ידיו ועוד. אכן, ניכר היה הן במתלוננת והן באמה, שאין הנאשם נושא חן מלפניהן וזאת בלשון המעטה, ניתן ויתכן אף לומר שהן עוינות אותו, אין בכך לכשעצמו כדי לקבוע שבשל כך הן העלילו עליו עלילה שאין בינה לבין המציאות דבר. יש לבחון את התלונה שהוגשה ואת הממצאים שהובאו בפני בית המשפט באופן בלתי אמצעי ולקבוע ממצאים וכך נעשה. ולא למותר לציין כי לא מעט מיחסן של השתיים אל הנאשם נובע מהמעשים הנטענים כנגד הנאשם בפרשה זו.

הרי כי כן, גרסתו של הנאשם נטולה כל בסיס ראייתי מהימן ואין בה כדי להפריך את עדותה של המתלוננת או אפילו להעלות בה ספק.

לא התעלמתי מטענת ב"כ הנאשם בדבר מחדלי חקירה שונים ובין היתר אי חקירת עדים פוטנציאליים, דוגמת בת זוגו דאז של הנאשם, הקוסמטיקאית אשר אצלה שהו המתלוננת וחברתה בעת קרות המתואר באישום השלישי. אולם, סבורה אני כי המאשימה הרימה את נטל הראיה המוטל עליה והוכיחה, גם ללא עדים אלו ואחרים, את אשמתו של הנאשם. נכון כי מוטב היה להעמיק את החקירה ולחקור את כל העדים הרלבנטיים ואולם, ידועה הלכת בית המשפט העליון כי אין בכך לכשעצמו כדי להביא לזיכויו של הנאשם וזאת בהתחשב במכלול הראיות האחרות אשר הוצגו לבית המשפט.

סוף דבר

עדותה המהימנה של המתלוננת, אשר לה תימוכין בראיות המאשימה (מצבה הנפשי הקשה, עדויות אמה, מכר

המשפחה, רכז הפנימייה ואחיה, פלטי מחקרי התקשורת שהוגשו והעדויות בגינם) וכן, סוג המעשים, טיבם אשר אין כל ספק כי בעיני האדם הסביר נחשבים הם מעשה מגונה (ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, נח(3) 168; ע"פ 616/83 פליישמן נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) 449) והנסיבות בהם בוצעו, מובילים למסקנה כי יסודות עבירת המעשה המגונה בכוח מתקיימים וכי המעשים נעשו במתלוננת, ללא הסכמתה, כשהיא מנסה להתנגד, תוך שימוש בכוח לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. השימוש בכוח על ידי הנאשם כלל הכאתה של המתלוננת ללא הסכמתה ובכך, מתקיימים גם יסודות עבירת התקיפה.

המתלוננת העידה כי לאחר עלייתה לבית סבה, התקשר אליה הנאשם ואיים עליה כי יפגע בה אם תספר על קרות אותו ערב. משמצאתי עדותה של המתלוננת מהימנה, הריני לקבוע כי יסודות עבירת ההדחה בחקירה מתקיימים וכי הנאשם הניע את המתלוננת מלהתלונן ולמסור הודעה בגין שהתרחש באותו ערב.

משמצאתי, כאמור, את עדותה של המתלוננת כמהימנה ובצירוף פלטי מחקרי התקשורת המוכיחים כי הנאשם אכן היה עמה בקשר טלפוני גם לאחר האירוע המתואר באישום הראשון, הריני לקבוע כי יסודות העבירה של הדחה בחקירה מתקיימים גם בכל הנוגע לאישום השני.

עדותה המהימנה של המתלוננת, עדות אחיה כי ראה את המסרון ששלחה בטלפון הנייד של סבה, מצבה הנפשי באותה עת שסברה כי לאחיה נודע על המעשים ולאחר שיחתה עם הנאשם, כפי שהעידו עליו גם רכז הפנימייה ואמה - מובילים לקביעה כי יסודות עבירת האיומים המיוחסת לנאשם באישום השלישי מתקיימים. אציין כי באם הייתה המאשימה מייחסת לנאשם באישום זה את עבירת ההדחה בחקירה, הייתי מוצאת כי גם יסודותיה של עבירה זו מתקיימים כאן. הנאשם ניסה להניע את המתלוננת כך שתכחיש או תשלול את המעשים שביצע בה וזאת, באמצעות איומים והפחדה. וממילא, הייתה עבירה זו "בולעת" בתוכה את עבירת האיומים.

לפיכך, הנני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:

אישום ראשון

עבירה של מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348 (ג1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977;

עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977;

עבירה של הדחה בחקירה, לפי סעיף 245 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אישום שני

עבירה של הדחה בחקירה, לפי סעיף 245 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אישום שלישי

עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ד, 10 יולי 2014, במעמד הצדדים